DON·BOSKO

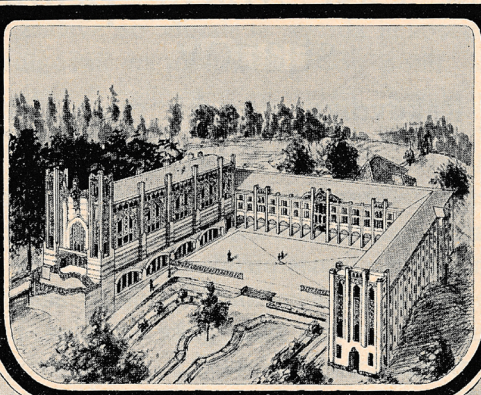

List salezijancev v Ljubljani.

Obljuba Jezusovega Srca.

Pobožna duša, ki ljubiš Jezusovo Srce in razširjaš češčenje presladkega Srca, veseli se in upaj!

Veseli se, ker tvoje ime je zapisano v Jezusovem Srcu, v knjigi življenja.

Kako bogato plačilo! Kdo bi ne deloval v čast božjo, kadar Jezus razveseli svoje častivce s tako lepo obljubo?

Upaj!

Upaj, saj tvoje delo je zaslužno delo. Veliko boš trpel, toda *moč se spopolnjuje v slabosti.* (Pavl. 2 Kor. 12. 9.)

Skušnja je storila apostole, trpljenje svetnike, smrt mučenike.

„Bog se ne spreminja“, piše sv. Terezija; „Bog ne umrje“, je rekel Garcia Moreno, predno je padel mrtev pod mečem. Jezus je vedno isti: vedno je pripravljen podpirati tvojo slabost.

Bolj ko si slab, bolj močen je zate Jezus: *kadar sem namreč slab, takrat sem močan.* (2 Kor. 12. 9.)

Vse zamorem v njem, ki me dela močnega. (Pavl. Filip. 4. 13.)

Veseli se in upaj!

Veselica na čast Mariji, pomočnici kristjanov,

na Rakovniku, dne 31. maja 1905.

Kadar zvonovi v večernem mraku naznanjajo odhod Marijinega meseca, občuti naše srce nenavadno tesnobo. Zdi se nam, kakor bi se poslavljala od nas sama Marija in nas pustila za nekaj časa v puščobi in samoti. S tesnim srcem še enkrat pokleknemo pred njen altar, jo pozdravimo iz dna srca ter ji darujemo ljubeča srca; naše misli se pa še pozno v noč vzdigajo pred prestol Kraljice.

Nikdar še tako kakor letos ni moje srce občutilo te ločitve. „Zakaj odhajaš?“ sem sam pri sebi ponavljal, ko sem v večernem mraku sredi mnogoštevilnega občinstva sedel na obširnem dvorišču, obdanem od visokega drevja, katerega košato vejevje je kakor zelena streha zakrivala očem jasno zvezdnato nebo. V svetem zamišljenju sem zrl kip Marije Pomočnice, ki je sredi cvetic in zelenja umetno razsvetljen stal na glediškem odru. Pri pogledu na krasen prizor so se vzbujali v srcu sladki občutki, in skupno z gojenci sem v prozi in poeziji proslavljal Marijo ter jo prosil, naj mi ostane vedno mati.

Iz vzvišenega prostora, obsvetljenega od velikih svetilk, so odmevali glasovi mogočne godbe in se čarobno zgubljali v tiho noč. Najbolj pa je povzdigalo srca lepo ubrano petje treh močnih pevskih zborov, ki so zdaj skupaj, zdaj zopet posamno v podnožju Marijinega kipa pevali čast mogočni Kraljici ter polnili srca z otroško ljubeznijo do nebeške matere.

Občinstvo je navdušeno pozdravljalo vrle igralce in pevske zbore ter se z najboljšim vtisom in najslajšimi čutili poslovilo od prijaznega kraja.

Praznik in procesija Marije, pomočnice kristjanov

na Rakovniku, dne 1. junija 1905.

Vesel sem se zbudil iz sladkega spanja, ko je zgodaj v jutru naznanjala godba prelepi prazni k Marije Pomočnice. Prvi zdih, prvi pozdrav je bil za Marijo, mojo mater.

Ljudstvo je v obilnem številu prihitelo k božji službi in se pobožno približalo angelski mizi. Od jutra do večera so prihajali sotrudniki in sotrudnice in pobožno poklekovali pred lepim kipom Marije Pomočnice. Tudi jaz sem pogosto zahajal v cerkev in vselej sem občutil nov žarek ljubezni do nebeške Matere.

Raznobarvne zastave so vihrale iz zavoda in sosednih hiš. Visoki mlaji so se ponosno vzdigovali na dvorišču in ob potih, kjer se je imela popoldne ob petih pomikati veličastna procesija. Kmalu po kosilu je začelo prihajati ljudstvo, ki je napolnilo nele dvorišče, marveč tudi bližnje griče in travnike. Komu bi se pri pogledu na 10 tisoč zbranih kristjanov ne odprlo srce in vzbudilo k ljubezni do tako mogočne Kraljice?

Močni pevski zbor[1]) spremljan od salezijanske godbe je odprl lepo slavnost. Ljudstvo navdušeno od veličastnega petja, je do zadnjega kotička napolnilo dvorišče in hodnike. Vsakdo se je trudil, da bi bolj od blizu poslušal lepo ubrane glasove mogočnih pevskih zborov in godbe.

Po kratkem govoru č. g. J. Smrekarja se je začela pomikati veličastna procesija. Mali nedolžni otročiči iz otroškega vrtca in belo oblečene deklice so odprle sprevod in s svečami v roki počasi stopale na čelu procesije. Za njimi se je vrstilo lepo število salez. sotrudnic v narodni noši in razne Marijine družbe iz mesta in okolice. Najlepši prizor pa nam je nudil kip Marije, pomočnice Kristjanov, ki se je vzdigoval nad vse občinstvo in se med duhovščino in belo oblečenimi Marijinimi družicami, kakor bi plaval v vrtu svežih cvetic, veličastno pomikal v sprevodu. Za kipom se je vrstila dolga procesija Marijinih častivcev in častivk, ki so glasno molili in prepevali lavretanske litanije.

Ko se je vrnila procesija, se je zopet docela napolnilo dvorišče. Godba je svirala, pevci in pevke so peli, ljudsvo molilo. Res ganljiv prizor.

Veleč. gospod kanonik T. Kajdiž je slednjič mnogoštevilnim vernikom podelil blagoslov z Najsvetejšim. Ljudstvo je še dolgo ostalo na Rakovniku ter molilo in pevalo pred kipom Marije Device. Tudi jaz sem še dolgo klečal pred Marijo Devico ter jo prosil, da bi mi ohranila v srcu otroško ljubezen, s katero je obdarila moje srce v krasnem mesecu svoje slave. *J-p.*

Praznik Marije, pomočnice kristjanov, v salezijanskem zavodu v Turinu.

(Pismo slovenskega salezijanca.)

Dragi sobratje!

Gotovo vam ustrežem, ako v kratkem opišem, kako smo v Turinu obhajali mesec Marije Pomočnice. Kakor vsako leto, tako smo tudi letos

[1]) Pri procesiji je sodeloval domači pevski zbor skupno z pevci iz učiteljišča in orglarske šole, ženski zbor č. g. Ferjančiča in mešani zbor gospoda Črniča.

imeli vsak dan po dve pridigi: zjutraj za učence obrtnih šol, zvečer za dijake. Zlasti slovesno smo obhajali devetdnevnico Marije, pomočnice kristjanov. Svetišče je bilo bogato okrašeno, prav tako kakor pred dvemi leti, ko so slovesno venčali podobo Marije Pomočnice. To ti je nekaj krasnega. Ko ptujec stopi v svetišče, porabi nekaj minut le v to, da si površno ogleda okraske; šele potem more zbrati svoje misli k molitvi. Nato mu pa krasota svetišča pomaga povzdigniti njegov duh pred prestol nebes Kraljice in v duhu občudovati njeno slavo. Ko pa je med blagoslovom brez števila lučic razsvetljevalo svetišče, povzdignilo je svetišče do tolike krasote, da bi se

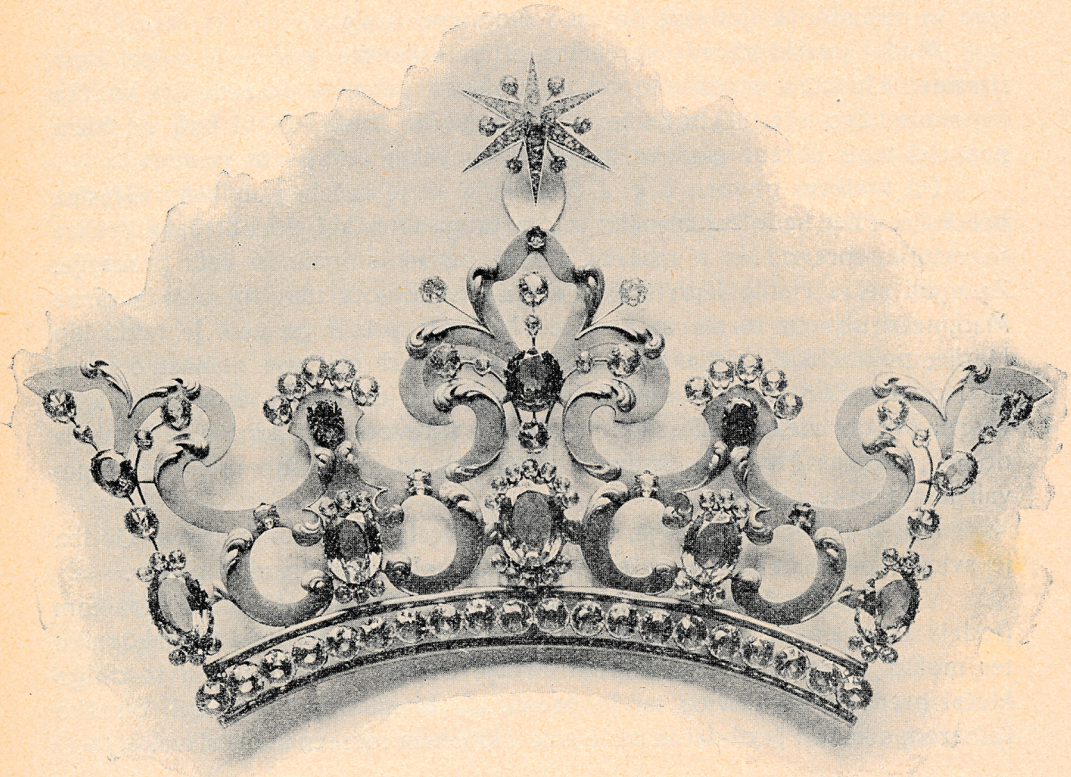

Krona Marije, pom. kristjanov, na velikem oltarju v Turinu.

zastonj trudil, ako bi je vam hotel natančno opisati. V vsaki cerkvi je prijetno pri polnočnici, ko so prižgane vse svetilke in sveče, a tako lepe umetne razsvetljave, kakoršna je bila tu, do sedaj pač nisem še nikjer videl. Pred altarjem Marije Pomočnice je dan za dnevom gorelo po dvajset svetilk. Med blagoslovom je gorelo toliko sveč, da sta jih dva spretna cerkovnika prižigala dobre četrt ure. Ko se je pa razun tega bliskoma prižgalo 24 električnih svetilnikov, se je svetišče obleklo v nebeško lepoto.

Razven umetne razsvetljave je vredno, da pripomnim lepo petje. — Dne 17. maja, ob obletnici kronanja Marijine podobe, je med slovesno sveto

mašo ob desetih pelo okrog 800 gojencev. Lahko si mislite, kako je moralo zadoneti po veličastnem svetišču, ko se je naenkrat oglasilo toliko ubranih glasov.

Med tridnevnico je bilo svetišče vedno polno pobožnih romarjev, ki so prihajali iz vseh strani laškega kraljestva. Zlasti je prišlo mnogo salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic. Ti so imeli pred praznikom Marije Pomočnice (23. maja) skupen shod. Govoril jim je salezijanski duhoven č. g. profesor Peter Gallo. V lepih besedah jim je najprej opisal, na kak čudovit način je don Bosko zidal krasno svetišče Marije Pomočnice. Nadalje je razlagal, kako se je začela družba salezijanskih sotrudnikov, kako je ta družba hitro rastla in v malih letih tako narastla, da nad salezijanskimi sotrudniki in sotrudnicami nikdar ne zatone solnce. Govoril je

Krona Jezusa na oltarju Marije, pom. kristjanov, v Turinu.

tudi o novih salezijanskih podjetjih, zlasti o nedeljskih zabaviščih, katere je primerjal rešilni Noetovi ladiji. Navdušeno je spodbujal salezijanske sotrudnike, naj še nadalje podpirajo salezijansko družbo z molitvijo, z besedo in z dobrimi deli. »Na delo torej,« je slednjič skončal, «na delo blagi sotrudniki in sotrudnice! Sovražnik je razvil pogubonosno zastavo. Vzdramimo se tudi mi in stopimo pod don Boskovo zastavo, ki je zastava božja, ter pogumno in neumorno delujmo za rešenje duš. Ne zabimo besedi, katere je don Bosko zapisal na svojo zastavo: »Da mihi animas, caetera tolle — daj mi duše, drugo vzemi.«

Proti večeru je slovesno zvonenje naznanjalo romarjem, da se bliža slovesni praznik. Ljudstvo je od vseh strani vrelo v cerkev in s svetim navdušenjem prepevalo večernice na čast Mariji, pomočnici kristjanov. Po

večernicah je monsign. Castrale, pomožni turinski škof, mnogoštevilnim romarjem podelil blagoslov z Najsvetejšim.

Zvečer je bila razsvetljava. To je bilo pač nekaj divnega. Vse svetišče od vrha do tal je bilo v svetlobi. Več tisoč raznobarvnih svetilk je bliščalo na cerkvi. Na visoki kupoli je gorel z velikimi plameni plin; istotako nad glavo Marije Device v podobi zvezdnatega venca.

— Ako je že od blizu tako lep razgled, kaj bo šele iz daljave —

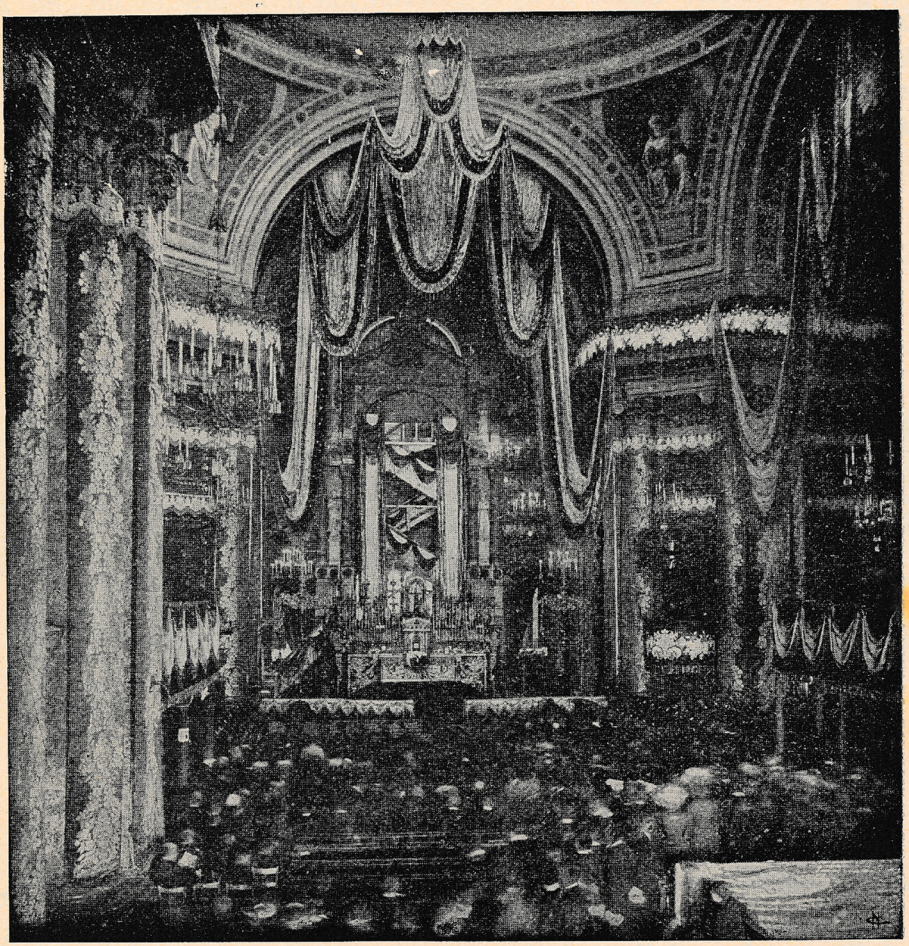

Oltar Marije, pom. kristjanov, v Turinu za časa slovesnega kronanja.

sem si mislil sam pri sebi. Hitro sem poiskal dva tovariša in hajdi na obširni trg pred svetišče. Tu je bila tolika gneča, da se nisem vedel kam obrniti. K sreči sem opazil, da se velika množica ljudstva pomika v gotovih smereh. Hitro smo se vrinili med njo in tako brez težave dospeli do drevoreda nad trgom. Kako krasen prizor se je odprl našim očem! Kupola je bila podobna nebu obsejanem z brezštevilnimi živahno se migljajočimi zvezdami. Pod njo so stale velike električne svetilke v podobi svetlih

stebrov, kakor da bi podpirali mogočno kupolo. Sredi te svetlobe se je ponosno vzdigoval kip brezmadežne Device, obdan od svetlih plamenov gorečega plina. Iz odprtega svetišča so pa odmevali glasovi pobožnega ljudstva, ki je glasno molilo in navdušeno prepevalo čast Mariji, pomočnici kristjanov.

Drugi dan na praznik Marije, pomočnice kristjanov so se že zjutraj ob štirih začele sv. maše in neprenehoma nadaljevale pri štirinajstih altarjih. To je trpelo do enajste, pri nekaterih altarjih celo do dvanajste ure. Da duhovniki niso zgubljali časa, so se oblačili in slačili kar pri altarjih. Spovednice so bile oblegane od ljudstva. Vsakdo se je hotel spovedati in pristopiti k sv. obhajilu, katero sta od štirih do desetih neprenehoma delila po dva duhovnika. Ob sedmih je daroval sv. mašo turinski nadškof kardinal Richelmy, ob desetih pa pomožni škof monsign. Castrale.

Jako veliko ljudstva se je zbralo popoldne. Mislilo je, da bo procesija, toda dež je zabranil slovesni sprevod. Šele proti večeru je dež ponehal, tako da so zopet lahko razsvetlili svetišče.

Tako smo zaključili veseli mesec Marije Pomočnice. Bog dal, da bi tudi v Ljubljani kmalu dozidali svetišče ter opravljali šmarnice tako slovesno, kakor jih opravljajo salezijanci v Turinu.

Iskreno vas pozdravlja

vedno udani

Turin, 26. maja 1905. ***J. Perovšek,*** *salezijenec.*

Življenje Don Boska.

IX. Don Boskov oratorij pri sv. Petru, pozneje pri mlinih sv. Martina.

Teden je potekal za tednom, mesec za mesecem. Leto 1844. se je poslovilo in se zgubilo v večnost. Približala se je prijazna vigred in prinesla don Bosku novih skrbi.

Čas, da se odpre mala bolnišnica sv. Filomene, je trkal na duri in strašil pobožnega duhovnika. Še malo časa in treba bo zapustiti prijazni prostor, — tako je mislil don Bosko in na tihem iskal razvedrila svojemu srcu. Upanje, da se bo baronica usmilila uboge mladine in še nadalje pustila dve sobi za oratorij, mu je dajalo nekoliko poguma in mu lajšalo skrbi. Toda nit upanja se je kmalu pretrgala. Baronica pokliče don Boska k sebi in mu odpove prostor.

Ubogi don Bosko! Komaj so se pokazali sadovi tvojega truda, že se kažejo zapreke in ovirajo človekoljubno delovanje, znamenje, da je tvoje delo sveto delo.

Žalosten sedi don Bosko v svoji sobi in premišljuje. Po dolgem mišljenju kakor prebujen iz trdih sanj, vstane in se napoti v mesto. Zamišljen stopa proti cerkvi sv. Petra. „Kaj, če bi jaz prosil oskrbnika, da bi mi za nekaj časa dovolil svojo cerkev?“ Ta misel je navdala don Boska in ga prisilila stopiti h kapelanu. Kapelan Tesio ni pripustil, da bi don Bosko skončal prošnjo, pretrgal je govor in ves vesel rekel: „Le pridite don Bosko, le pridite, mi boste jako ustregli.“

V nedeljo po kosilu dne 25. maja pelje don Bosko svoje dečke na omenjeni prostor. Kapelana ni bilo doma. Dolgi mostovži, obširno dvorišče in za službo božjo primerna cerkev, vse to je vzbudio med dečki obilo veselja.

A žalibog, komaj so začeli okušati prijaznost kraja, že se je njih veselje spremenilo v veliko grenkost. Ko je kapelanova služkinja zaslišala petje in vpitje dečkov, je razburjena prihitela iz hiše in nesramno zmerjala don Boska in nedolžne dečke.

Don Bosko se je prijazno približal razjarjeni služkinji. Dokazoval ji je, da dečki ne nameravajo nič hudega, da se nedolžno razveseljujejo, toda utolažiti je ni mogel.

„Uboga žena“, reče slednjič don Bosko, „ona nas odganja iz tega prostora ne vedoč, da bo prihodnjo nedeljo ležala v grobu.“ Potem skliče dečke in jih pelje v cerkev; služkinja pa je še dalje vpila in grozila.

Ko se je vrnil domov kapelan, služkinja ni mogla nehati obrekovati don Boska in njegovih dečkov. Z nesramnim obrekovanjem je prisilila kapelana, da je pisal svetni oblasti pismo in ondi počrnil don Boska. Toda to pismo je bilo zadnje v življenju: nekaj ur pozneje je kapelan nenadoma umrl.

Komaj pa se je zaprl grob kapelanov, že se je odprl nov grob. Dva dni pozneje je nenadoma umrla kapelanova služkinja. Dva nasprotnika don Boskovih del sta zginila iz zemlje. Dečki so bili prepričani, da je to vidna kazen božja, in so še bolj čislali in ljubili don Boska.

Drugo nedeljo je bil na cerkvenih vratih sv. Petra nabit ukaz, ki je prepovedoval don Bosku zbirati dečke na onem prostoru. Obilo dečkov je prihitelo na prostor, toda videč, da je cerkev zaprta, so hiteli v Rifugij k don Bosku.

Don Bosko ni vedel, kam bi se obrnil. Za enkrat jih je obdržal v svoji sobi in jih ondi zabaval. Drugi dan se je pa obrnil do nadškofa Fransonija s trdnim zaupanjem, da bo v njem našel rešilnega angela. Don Bosko se ni varal.

Nadškof je prijazno sprejel mladega duhovnika. Pazljivo je poslušal, ko mu je don Bosko pripovedoval o zaprekah, ki ovirajo njegovo delo. Obljubil mu je, da bo on sam skrbel za primeren prostor.

Kar je obljubil, je v resnici storil. Takoj isti dan se je nadškof obrnil do svetne oblasti in priporočil don Boska. Svetna oblast mu je odstopila cerkev sv. Martina.

Četrto nedeljo meseca julija don Bosko dečkom naznani, da je Previdnost božja preskrbela nov prostor in jih povabi, naj pridejo po kosilu k njemu, da prenesó mali oratorij.

Veselo vriskaje so po kosilu korakali dečki iz Rifugija proti novem prostoru. Nikdo ni šel prazen; vsak je nekaj nesel v svojem naročju. Don Bosko je pa stopal med veselimi dečki, se jim prijazno smehljal in hvalil pridne nosilce.

Kmalu so bili na odmenjenem prostoru. Vsak odloži svoje breme, don Bosko se pa vstopi med nje in jim govori s preroškim glasom: „Ako se zelje ne presadi, ne bo obrodilo debelih glav. Isto je z našim oratorijem. Do sedaj se je preseljeval iz kraja v kraj. Vsakikrat se je pomnožilo število dečkov. Čas, katerega ste preživeli v Rifugiju, ni bil brez sadu. Kakor nekoč pri sv. Frančišku asiškemu, tako ste tudi v Rifugiju našli studenec dušnih in telesnih koristi. V bolnišnici sv. Filomene je začel pravi oratorij. Ondi smo imeli cerkev, igrališče, in zdelo se nam je, da smo dospeli na kraj pravega miru. Toda Previdnost božja je hotela, da zapustimo prijazni Rifugij in se preselimo na ta prostor. Bomo li ostali dolgo? Ne vemo. Naj se zgodi volja božja. Upanje, da bo oratorij čedalje bolj rastel, naj nas napolnuje in hrabri. Ako bomo delovali v Bogu, nam bo poslal pomoč, in prišel bo čas, da ne bomo imeli le nedeljski oratorij, marveč bomo imeli tudi godbo, dnevne in večerne šole. Nikar se ne žalostimo! Izročimo vso stvar Bogu. On bo za nas skrbel. Bog nas že blagoslavlja, nam pomaga in nam preskrbi, česar potrebujemo. Preskrbel nam bo tudi pripraven prostor, kjer bomo pevali čast Bogu in delovali v zveličanje duš. Božje milosti so podobne dolgi verigi. Ne pretrgajmo te verige, ne zamudimo prvih milosti, ako hočemo prejeti še drugih. Vi pa, o dragi dečki, obiskujte pridno oratorij in poslušajte moje nauke! Tako boste z božjo pomočjo korakali iz čednosti v čednost. Postali boste dobri kristijani, pobožni državljani; enkrat boste pa dospeli v srečno domovino, kjer boste uživali sadove zasluženja.“

Četudi se je don Bosko na vse načine trudil, da bi se dečki veselo zabavali, vendar moramo reči, da ta prostor dečkom ni ugajal. Radi nepoznanih vzrokov niso smeli v ondotni cerkvi opravljati sv. daritve in so morali hoditi v daljne turinske cerkve. Tudi prostor za zabavo jim ni ugajal. Morali so igrati na javni ulici, kjer so vsak čas vozovi in popotniki motili igro.

Tudi don Bosku ni ugajal ta prostor. Opazil je nejevoljo bližnjih sosedov, ki so se naveličali nedolžnega vpitja. Videl je, da bo tudi ta prostor moral v kratkem zapustiti in ni se motil.

Hudoben tajnik ondotnih mlinov spiše lažnjivo pismo in je pošlje županu. Don Bosko je moral takoj zapustiti prostor.

Don Bosko ga je zapustil z zaupanjem v božje usmiljenje, lažnjivega tajnika pa je zadela božja kazen. Pismo, v katerem je obrekoval don Boska, je bilo zadnje v življenju. Komaj je oddal pismo, se mu je začela tresti roka in tri leta pozneje ga je pokrila črna zemlja. Njegovega sina je don Bosko našel na cesti in ga sprejel v svoj zavod, katerega je pozneje odprl v turinskem predmestju „Valdocco“. Tako Bog kaznuje one, ki se zoperstavljajo njegovi naredbi. (Dalje.)

Nekaj črtic o salezijanskih misijonih.

Salezijanski misijonarji v Quitu.

(Dalje.)

V.

„Tam v Turinu, v podnožju Marijinega oltarja, smo se poslovili od svojih dragih; tam smo želeli življenje in smrt misijonarja. Smehljalo se nam je sladko upanje, da bomo z junaškim mučeništvom skončali življenje. Kdo ve, če nas v resnici ne čaka tolika sreča.“ Tako je govoril duhovnik Rossa svojim tovarišem, ko so se bližali mestu Quitu.

„Morda bo tu konec našemu potovanju. Da bi nam vsaj dovolili naznaniti žalostno stanje bratom v Quitu. Kdo vé, če tudi oni niso jetniki?“ Ti in jednaki pogovori so se vrstili, ko so korakali proti mestni palači.

Kmalu so bili pred mestno palačo. Tu so zapisali njih imena in jih zopet peljali dalje. „Pred osmimi dnevi so vjeli dobrega kristjana in ga umorili; pred tremi dnevi so prebodli pobožnega duhovnika; najbrže bo tudi nas zadela ista usoda.“ Tako govoreč so sredi oboroženih vojakov jahali dalje in prišli na odprto polje.

„Morda nas peljejo v prognanstvo? Jeli za to treba noči in nas odvesti kot razbojnike? Kaj smo storili? Nemogoče, za to bi ne iskali teme.“

Ni preostajalo drugega, kot misliti na smrt. „Tam daleč na puščobnem polju . . . predno se pokaže jutranja zarja . . . daleč od znancev in prijateljev, ki bi nas branili, nas čaka smrt,“ je premišljeval vodja misijonarjev in slednjič žalostno, kakor bi ga strašila smrt, rekel tovarišem: „Darujmo Bogu svoje življenje!“

Luna je žalostno zrla na zemljo in obsvitala ganljivi sprevod. Kar v daljavi zapazijo ob luninem svitu gibanje ljudsva. Tu in tam se je zabliščal kak meč in zopet zginil. Bili so vojaki, ki so prihajali in odhajali.

— Tu Vas pričakujejo drugi tovariši, reče nek vojak, ko so se že skoraj približali veliki množici.

— Tovariši? Torej . . .

— Da da tovariší: gospod Calcagno, Santinelli in drugi iz Quita.[1])

— Hvala Bogu, so vsi enoglasno zaklicali, — tako bomo skupaj trpeli in skupaj umrli.

Žalost misijonarjev se je spremenila v veselje. Zdelo se je, da so za trenutek pozabili veliko nesrečo.

— Kako, tudi vi tukaj?

— Kaj vendar se je zgodilo?

— Zakaj so vas ugrabili?

— Odkod to povelje?

— In naši gojenci?

---

[1]) Jetniki: Duhovniki: Alojzij Calcagno, Ciril Santinelli, Alfred Sacchetti, Jožef Taricco, Karl Chiglione, Feliks Tallachini, L. Rocca, Jožef Reyneri.
Novic: Viktor Egas, ekvadorec.

— Kje so ostali vaši novici?

Tako in jednako so se povpraševali eden drugega, ne da bi mogli razumeti odgovor. Prizor je bil tako ganljiv, da je ganil najbolj kamenita srca. „O kolika ljubezen," je zdihnil marsikak vojščak in si obrisal solzne oči.

Kakor da bi ne mogla več dalje zreti žalostnega prizora, se je med tem skrila tiha luna in nehala obsvitati zmučene jetnike. Ubogi jetniki! Da bi jim vsaj toliko dovolili vojaki, da bi pod milim nebom nekoliko počili in si s koščekom suhega kruha okrepčali življenje. A niti tega jim ne pripusté kamenita srca. „Naprej!" je bilo zopet povelje, in morali so iti zopet dalje.

Cesta je bila že skoraj prazna. Le tupatam se je pokazal kak popotnik, ki je z začudenjem zrl žalostni prizor in ves nejevoljen vzkliknil: „O, v kakih časih živimo. Bog se nas usmili!"

Načelnik vojščakov Jijón je spoznal prijaznost in krotkost jetnikov. V srcu se mu je zanetila iskra usmiljenja. Prijateljsko se je obrnil k misijonarjem in jih vprašal, kako se počutijo.

— Slabo, slabo, odgovori ravnatelj.

— Potrpite, bomo kmalu dobili kako pokrepčavo, zavrne načelnik.

— Tu v bližini poznam neko osebo, ki nam bo rada postregla. Že tolikrat nam je pomagala v potrebi, gotovo nas tudi danes ne bo odpodila. Ona ima materno srce in bo rada postregla nam in vam, ako boste dovolili.

— Zakaj bi ne? odgovori načelnik z veselim nasmehom, ki je kazal, da tudi on želi pokrepčave in počitka.

Po kratkem potovanju so prišli do lepe palače. Bilo je letovišče gospe Pastore Alarcon. Ko je gospa zagledala misijonarje sredi oboroženih vojščakov trudne, slabotne, ni mogla verjeti svojim očem. „Ali je resnica?" je bolestno zaklicala. „O ubogi sinovi, kaj to pomeni? kam vas peljejo? kako naj vas rešim?"

— Rešiti nas? Nemogoče gospa. Mi bomo zadovoljni, ako nam ugasite lakoto.

— Kako grenek mi je vaš obisk. Kaj vendar se je zgodilo? Kaj počenjajo v Quitu? Ubogi sinovi, pridite, vstopite! Pri teh besedah je začela bridko jokati.

Služkinje in nekatere druge gospe so pripravile mize in preskrbele obed. Občudovanja vredna je bila njih potrpežljivost in požrtvovalnost. Vsaka se je skušala, kako bi bolje postregla. Tudi častnike so povabile in jim s svojo postrežljivostjo skušale omehčati srca.

Ko so se nekoliko pokrepčali, so se morali zopet pripraviti na pot. Dobra gospa se ni mogla ločiti od misijonarjev. Jokaje je tekala okrog vojakov in jih prosila, da bi vsaj toliko dovolili misijonarjem, da bi prenočili pod njeno streho, toda ostali so neizprosljivi.

Približal se je trenutek ločitve, trenutek solza. Jok usmiljene gospe je ganil srca dobrih misijonarjev; tudi ti so jokali, jokali od ginjenja. „Hvalila sem Boga, da mi je dal poznati don Boskove sinove", je zdihovala gospa, „sedaj mi je žal, da jih poznam. Če bi jih ne bila nikdar videla, bi sedaj ne trpela toliko."

S tesnim srcem so misijonarji zapustili dobro gospo in nadaljevali težavni pot.

(Dalje.)

Kako visokega pomena je družba Marije Pomočnice z ozirom na duhovsko čast.

Kako koristna in kako visokega pomena je družba Marije Pomočnice za vzgojo duhovnikov-misijonarjev med odraslo mladino, lahko uvidimo, ako pomislimo, koliko je pomanjkanje duhovnikov v sedanjih časih in kako visok je duhovski poklic.

Kako veliko je pomanjkanje duhovnikov, o tem smo omenili že zadnjič, ko smo govorili o družbi Marije Pomočnice. Zdaj se ozrimo na visoko čast, ki krasi krščanskega duhovnika, in tako bomo še bolj natančno spoznali, kako visokega pomena je don Boskova naprava za vzgajanje krščanskih misijonarjev med odraslo mladino.

Duhovniška čast po svoji naravi in svoji moči presega vse, kar si more človeški razum domišljevati veličastnega in mogočnega. „Kakor ni dejanja, ki bi presegalo v veličastvu spremenjenje kruha in vina v Jezusovo telo in kri, tako ni nobene službe, ki bi v veličastvu presegala službo duhovnika.“[1] Sveti Tomaž pravi, da se duhovnik deleži duhovništva Jezusa Kristusa.[2] Duhovništvo je le eno, kakor je bil le en dar, ki je odrešil človeški rod. Duhovniki so deležni tega duhovništva ne-le v podobi, marveč v resnici, na isti način, kakor njih dar ni le podoba, marveč dar pravega telesa in prave krvi Jezusa Kristusa.

„Duhovnik je popolna podoba Večnega duhovnika“,[3] nadaljuje sveti Tomaž. S temi besedami hoče zaznamovati podobnost, ki mora biti med duhovnikom človekom in najvišjim duhovnikom Jezusom Kristusom. Sveti Pavel pravi, da je Sin podoba Njegove substancije (figura substantiae ejus), namreč popolna podoba očetova. Duhovnik je podoba Jezusa Kristusa: v njem je vtisnjeno nezbrisljivo znamenje, podoba Kristusovega duhovstva, in ta podoba mu podeli del Njegove časti. Po pravici sta tedaj Albert Vel. in sv. Tomaž trdila, da umrljiv človek ne more doseči višje časti in moči, kakor je moč in čast duhovnika, ki more posvetiti kruh in vino ter ju spremeniti v pravo telo in pravo kri Jezusa Kristusa.

„Moč in visokost duhovnika“, pravi sv. Janez Kriz., „obstoji v tem, da more spremeniti kruh in vino v telo in kri Jezusa Kristusa ter odvezati grehe.“[4] Ta dvojna moč postavi pod duhovniško oblast pravo in mistično telo večne Besede. S to dvojno oblastjo duhovnik pokliče na altar častitljivo telo Jezusa Kristusa ter vodi čredo izročeno v njegovo varstvo in ji odpušča grehe.

Duhovniška oblast nad telesom Jezusovim kaže čudovito ponižnost in dobroto ter neskončno moč božjega Odrešenika. Jezus se je ponižal in

[1] Albert Vel. I IV. Sent. dist. XXIV. art. 30.
[2] Tomaž. — Summa, p. III. q. XXIII. a. 1—2.
[3] Tomaž. Summa, p III. q. XXIII. a. 1—2.
[4] De Sacerdotio l. III. § 4—5.

včlovečil. To ponižanje ponavlja vsak dan, ko na povelje duhovnikovo pride v roke ubogi stvari in se daje ljudem v živež. Kakor se je v svojem življenju podvrgel naravni postavi, tako se sedaj podvrže duhovnikovi oblasti.

Zakrament sv. Rešnjega Telesa je pod varstvom duhovnikov. Njim je Jezus Kristus izročil ključ svojega tabernakelja, katerega „odpre in nihče ne zapre, zapre in nihče ne odpre". [1] Duhovnik je tedaj varuh Jezusa Kristusa.

Ta velika čast podeli duhovniku oblast, da sme deliti kruh življenja. Učenci v puščavi so razdelili kruh in nasitili pet tisoč oseb. Bili so služabniki božji, delivci božjih milosti. Čast učencev je bila velika, pa vendar-le slabotna senca proti časti krščanskih duhovnikov.

Čast duhovnika je nepresegljiva. Besede, katere izreče duhovnik nad kruhom in vinom niso njegove besede, ampak Jezusa Kristusa, niso človeške, marveč božje. V svoji moči so podobne besedam, s katerimi je Bog ustvaril luč: — „bodi svetloba." Pri besedah „to je moje telo" se kruh spremeni v pravo telo Jezusa Kristusa; bistvo kruha ni več podvrženo naravnim zakonom; zakonom so podvržene le prikazni kruha. Na kruhu se godi božje izpremenenje, katerega ne opazimo pri naravnih bitjih, pri katerih se istočasno izpremeni bistvo in pritika.

Besede „to je moje telo" imajo najožjo zvezo z besedami sv. pisma: „sveti Duh bo prišel v te in moč Najvišjega te bo obsenčila; zategavoljo bo sveto, katero bo rojeno iz tebe, imenovano Sin božji." [2] Na ta način sta posvetitev kruha in včlovečenje božjega Sina v najožji zvezi. Za včlovečenjem večne Besede ni višjega dejanja, kakor presv. daritev; ona je nadaljevanje božjega včlovečenja in darovanje včlovečene Besede.

In še več. Kakor so Peter, Janez in Jakob spremljali Odrešenika in bili vedno v Njegovi bližini; kakor je Janez slonel na prsih svojega Učenika in poslušal utripljeje Njegove ljubezni, tako in še bolj tesno je duhovnik združen z Jezusom Kristusom v presv. daritvi. Ako bi se duhovniku, ko drži v roki posvečeno hostijo, odprle oči, videl bi, da je njegova zveza z Jezusom podobna zvezi med Njim in med blaženimi v nebesih. Ali si moremo misliti večjo čast, kakor je duhovska čast, ki postavi duhovnika na stopinjo zveličanih, na stopinjo same preblažene Device? —

Toda to še ni vse. Duhovnik nima oblast le nad pravim, marveč tudi nad mističnim telesom Jezusa Kristusa, to se pravi: nad dušami, ki so bile prerojene v vodi in v sv. Duhu. Zato najdemo v sv. pismu toliko lepih imen, s katerimi svetopisemski pisatelji opisujejo duhovsko službo in čast.

Že v stari zavezi so slikali duhovnike, kot ribiče, [3] lovce [4] in pastirje. [5] V novi zavezi jih sv. evangelisti imenujejo ribiče, [6] pastirje ljudi, [7] načelnike očetove hiše, ki oskrbujejo ljudem potreben živež in vodijo hram Gospodov. Duhovniki so po besedah sv. Pavla poslanci božji, ki imajo oblast določevati v božjem imenu; pomočniki [8] večnega Očeta v vinogradu sv. cerkve, poljedelci in sejavci, ki mečejo seme božje besede na vse strani naše zemlje. Imenuje jih tudi žanjce, ki žanjejo v solzah sredi puščobnega sveta.

Ta imena so le slabe alegorične podobe duhovske službe in časti. Lahko najdemo še druge bolj priproste izraze, ki še bolj natančno izrazijo veliko čast in duhovniško službo. Duhovniki so sotrudniki božji, ki na temelju

---

[1] Janez, Razodenje III. 7.
[2] Luka, I. 35.
[3] in [4] Jeremija, XVI. 16.
[5] Eccli. XXXIV. 23.
[6] Marka I. 17.
[7] Peter V. 2. 4.
[8] Pavel I. Kor. III. 9.

Jezusa Kristusa zidajo svetišče sv. Duha. Oni so očetje vseh tistih, ki se rodé v vodi in sv. Duhu. Ali moremo najti bolj častno, bolj mogočno ime, kakor je ime očeta?

Duhovnik je tudi sodnik. Judovska postava je prepovedovala sodnijsko službo vsem tistim, ki niso bili očetje, ker pravico mora blažiti usmiljenje. Dušni vodnik še bolj kot telesni potrebuje usmiljenja; njega mora krasiti ljubezen božja. Sodnik mora biti pravičen, pravičnost se pa skriva v usmiljenju.

Duhovnik je končno zdravnik. Kakor so se v stari zavezi duhovniki učili razločevati gobe od gob, tako morajo znati duhovniki nove zaveze razločevati grehe od grehov. Zato potrebuje duhovnik vede in ljubezni: spoznanja božjega in samega sebe, in ljubezen, ki se ne sme ničesar ustrašiti. Kako lepa, a kako težka je tedaj duhovniška služba.

Čim veličastnejša in težja pa je služba, tem večje bo plačilo onemu, ki se bo trudil za vzgojo duhovnikov. „Starodavni očetje“, pravi monsignor Bougaud, „so v zadoščenje svojih grehov vpeljali večno luč, ki noč in dan gori pred tabernakeljem; vzgojite duhovnika in pridobili si boste luč, ki bo dajala večjo čast Bogu, svetu pa večjo svetlobo.“

Zgodovinske črtice o češčenju Marije, pomočnice kristjanov.

(Dalje.)

VI. Čudodelna podoba Marije, pomočnice kristjanov, v salezijanskem zavodu v Turinu.

Med tem ko so zidarji zidali svetišče, je don Bosko poklical slikarja Tomaža Lorenzona ter mu natančno opisal, kako naj naslika podobo Marije Pomočnice. Umetnik je pazljivo poslušal don Boska ter se strogo ravnal po don Boskovem povelju. Naslikal je res krasno podobo. Večkrat je zatrjeval, da mu je pri slikanju Marijinega obličja nevidna roka vodila čopič. Že pogled na lepo sliko vtisne opazovalcu ljubezen in zaupanje do Marije Device.

Marija Devica je podobna nebeški prikazni, obdani od velike svetlobe, ki prihaja iz višav od Boga Očeta in sv. Duha. To zaznamuje velike milosti, katere je božja mati prejela od nebeškega Očeta. Dve vrsti angeljev se ljubeznivo ozira na svojo Kraljico. Ona pa drži v desnici žezlo, z levo roko pa rahločutno pritiska na srce Jezuščka, ki z dobrovoljnim nasmehom razprostira svoji roki, kakor bi hotel reči: „Zatecite se k materi, njej sem izročil vse!“ Okrog nebes Kraljice stojé v podobi častnega venca apostoli in evangelisti, in zdi se, kakor bi klicalí: „Pridite kristjani, hitite k Pomočnici!“ Spodaj v podnožju se razprostirajo griči, med njimi pa stoji salezijanski oratorij s svetiščem Marije Pomočnice, znamenje, da si je Marija izbrala oratorij v svojo slavo.

Taka je podoba, ki se časti od leta 1868 v salezijanskem zavodu v Turinu. Sv. oče Leon XIII. jo je dne 17. maja 1903 ukazal slovesno venčati ter prišteti svetišče med svetišča prve vrste.

Obilo misijonarjev poklekne vsako leto pred čudodelno podobo, predno se podajo v daljno Ameriko, Azijo in Afriko. K njej se v duhu obračajo misijonarji iz nepreglednih puščav, kjer ne najdejo ne potov, ne mostov črez široke reke, kjer so večkrat primorani prenočevati pod milim nebom. K njej se zatekajo bogatini in ubožci, zdravi, bolni in žalostni nele iz Italije, marveč tudi iz drugih pokrajin širnega sveta. Svetišče je postalo sedež božjih milosti, zato se ni čuditi, da se je češčenje do Marije Pomočnice tako hitro in tako daleč razširilo. Preteklo je komaj 37 let, odkar so verniki prvič pozdravili novo sliko, in »*že se je*«, kakor je pisal papež Leon XIII. (13. febr. 1903) »*češčenje te svete podobe razširilo po celi Italiji, Evropi in po posebni volji božji skoraj med vsemi krščanskimi narodi.*« Iz tisoč altarjev se dandanes Marija Pomočnica dobrotno ozira na brestevilne častivce.

Veliko lepih cerkva so častivci Marije Device postavili na čast Mariji, pomočnici kristjanov, po laškem kraljestvu. Med temi so po velikosti in krasoti znamenite ona v Chieri, Nizi, Monferati, Novari, Faenzi in Bordigheri. Zadnja leta so sezidali tudi mnogo manjših kapelic.

Pobožnost do Marije Pomočnice se le razširila tudi po Španskem, Portugalskem, Belgiji, Francoskem in Angleškem. Posebno se je pa ta pobožnost razvila v Kile, Perú, Argentiniji, Braziliji, sploh po vseh južnoameriških ljudovladah. Povsod zidajo svetišča, spomenike in kapelice tako mogočni Kraljici.

Da se ta pobožnost tako hitro razširja po svetu, k temu pomagajo velike milosti, katere je Marija Devica delila svojim častivcem in jim tako pokazala, kako ji ugaja češčenje pod naslovom Pomočnice. Veliko sta tudi k temu opomogla papež Pij IX. in Leon XIII., ki sta vsak čas priporočala lepo pobožnost. Da bi se pa ta pobožnost še bolj priljubila krščanskemu ljudstvu, je don Bosko s privoljenjem višje cerkvene oblasti ustanovil družbo Marije Pomočnice. Pij IX. je to družbo povzdignil v nadbratovščino in ji podelil mnogo pravic in odpustkov. *J. Perovšek.*

Nekaj iz don Boskovega življenja.

Bilo je dne 23. maja l. 1877. Don Boskova soba je bila polna ljudi. Od vseh strani so prihajali romarji k prazniku Marije, pom. kristjanov.

Med veliko množico ljudi se priplazi v sobo neka gospa z desetletno hčerko Josipino Longhi. Uboga deklica je bila vsa trda od mučnega krča. Stariši so poskušali vsakovrstna sredstva, da bi rešili ljubljeno hčerko, a vse ni nič pomagalo. Deklica je hujšala dan za dnevom.

V skrajni stiski se gospa obrne do Marije, pomočnice kristjanov. Z velikim zaupanjem pripelje hčerko v svetišče Marije Pomočnice v Turin ter jo priporoči nebeški Kraljici. Potem jo pelje v sobo don Boska, da bi ji podelil blagoslov Marije, pomočnice kristjanov.

Deklica ni mogla ne stati, ne sedeti. Don Bosku se je smilila nedolžna deklica; nekoliko je pomolil in jo blagoslovil.

„Zdaj naredi znamenje sv. križa“, reče nato don Bosko deklici. Deklica se je hotela prekrižati z levico.

„Znamenje sv. križa se dela z desnico“, jo opomni don Bosko.

„Ne more z desnico“, odgovori mati žalostno.

„Naj poskusi“, odvrne don Bosko ter vnovič ukaže deklici, naj se zopet prekriža.

Uboga deklica vzdigne desno roko ter napravi znamenje sv. križa.

„Zdaj si naredila samo znamenje, zdaj pa izgovori tudi besede“, ljubeznivo reče don Bosko mutasti deklici.

Pri teh besedah se je deklici odvezal jezik. Kakor da bi ne bila nikdar bolana, je srečna deklica naredila znamenje sv. križa in razločno izrekla besede: „V imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Amen.“

A to še ni bilo vse. Deklica je morala pokazati, če more tudi sama stati in hoditi. Don Bosko ji ukaže, naj poskusi, in ona je vsa vesela in čvrsto stopala po sobi. Ni bilo več dvoma o čudežnem ozdravljenju. Popolnoma zdrava je hitela deklica s svojo materjo pred oltar Marije Pomočnice in s solzami v očeh hvalila Marijo za veliko milost.